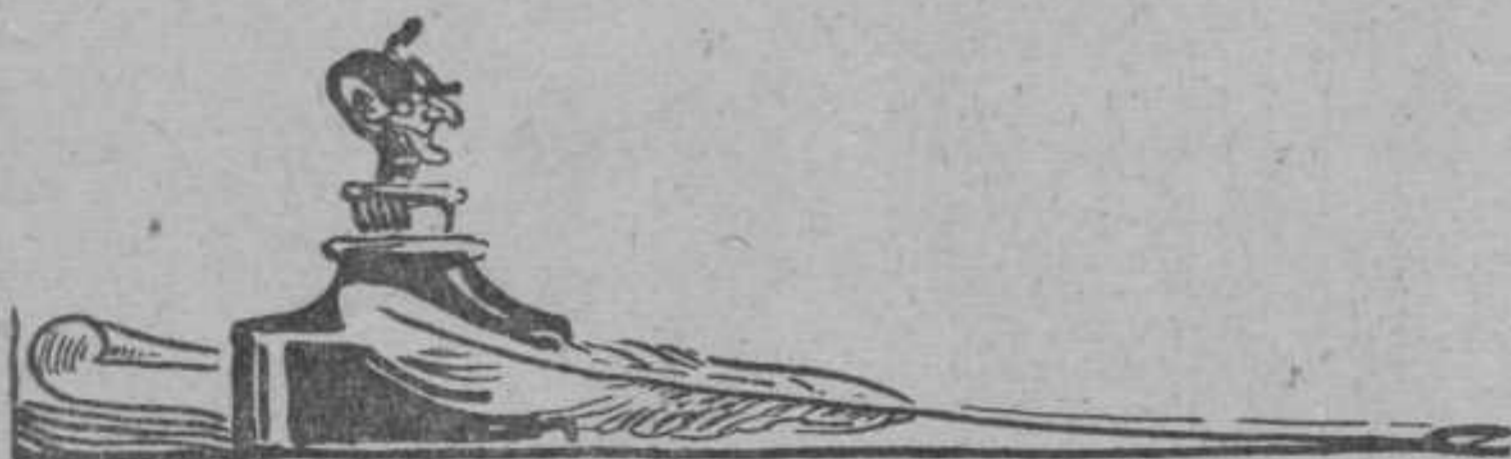




DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

WND. HOOFDREDACTEUR: N. L. PRAK — GRIFFIER: F. P. VAN GRONINGEN.
REDACTEUREN: G. ALBERDA, A. D. KROESE, B. H. OUDKERK, C. F. MEESTERS, W. E. RÖELL.
VERSCHIJNT WEKELIJKS BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8 — PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35
ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62
UITGAVE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — ADMINISTRATIE: OUDE DELFT 95
20 JAARGANG 6 NOVEMBER 1947 8 BLZ. No. 7



REDACTIONEEL

Om 10 uur werd Jeroen altijd wat onrustig en vroeg Eduard dan (zoals van hem verwacht werd) wat er aan het handje was, dan antwoordde Jeroen steeds dat hij het niet wist, maar dat hij eens even een ommetje ging maken — Via de afspraakjes en het terugbrengen van fictieve dictaten waren ze tot dit ritueel gekomen — en geheel tevreden met het niet-begrijpen. Jeroen wist het werkelijk niet: maar als hij eenmaal op straat was ging hij vanzelf de kant van de Koornmarkt af, tot voor het grote raam, waarachter om deze tijd de kristallen kroon werd ontstoken — dan zag hij de zware gouden lijst en het wond:rmooie gezicht in de hoek. — Na een korte tijd kon hij dan weer naar huis toe gaan, tevreden met de voorstellingen, de ideeën van wat er aan dat gezicht nog vast zat en waarom het zo verlangend uitkeek. Eens zou hij aanbellen en vragen en alles zien — nu nog niet.

Als Willem 's avonds terug ging, van Nieuwe Scheikunde naar de Verwersdijk, maakte hij altijd een kleine omweg, langs het huis. Toevallig had hij het eens gezien toen hij Kes een dictaat moest terug brengen, en verkeerd was geweest. Het rode licht had hem gefascineerd en de volgende avond al, had hij de kleine omweg bedacht. Nu ging hij er als vanzelf langs en nog dagelijks verdiepte hij zich in voorstellingen wat er gebeuren zou, daar binnen. Maar als hij zijn C₁ gehaald had, dan zou hij zich een stuk in z'n kraag drinken en aanbellen — nu nog niet.

De tijd komt, dat men zich moet beraden, of men zal binnengaan, ja of nee. Er moeten worden geplanned, men moet weten wat er zal worden gedaan en vooral: wat men zelf wil doen. Het komende jaar vereist een strakkere organisatie en een lossere geest dan het afgelopen. Het mag in grote trekken niet zo vrij, zo impulsief en zo onsamenhangend zijn als het gewoonlijk is (en kan zijn), het mag evenmin in details de sleur en de onverschilligheid vertonen van het „normale” jaar. Er is al hard gewerkt! en het zij nogmaals gezegd: het plan waaraan de leden hun goedkeuring gehecht hebben is het plan waaraan zij verplicht zijn hun moeite te besteden; het is ook hun plan, hun spel.

Het Corps trekt aan de leden, het eist van hen steeds meer: zij zullen een plan moeten opmaken, over het wat en over het hoe. Zij zullen hun tijd moeten verdelen, steeds beter, en praktischer, zich van alles moeten kunnen ontszeggen.

Dat hebben ze trouwens altijd al gemoeten. In het eerste jaar vindt men uit wat wèl en wat nièt kan, voor ho ver men zich met het veeleisende studentenleven moet inlaten en wat nodig is voor de studie. De eisen van het studentenleven zijn extreem. De studie biedt aan alle kanten aanlokkelijke mogelijkheden om zich te specialiseren, om zijn kennis te verbreden; men kan haar nooit goed genoeg doen. De uitslagen der



UIT 'T ROODE KAMERDE

Bij de Senaatsoverdracht van 4 November j.l. is de Senaat als volgt samengesteld:

- M. H. LUBBERS, President.
- H. C. G. LANGEMEYER, Secretaris.
- A. E. VAN MOURIK, Thesaurier.
- J. A. P. MONTIJN, Archivaris.
- A. J. KEMPEES, Commissaris.

Namens den Senaat.

H. C. G. LANGEMEYER, Secretaris.

examens werpen een blaam op de Delftse studenten van nu, de aanstelling van instructeurs is een afschuwelijk symptoom. En ook deze maatregel schijnt niet afdoende te zijn.

Nu zou men, van de zijde van de studentenwereld, er toe kunnen overgaan de extravagante eisen wat te verzachten, de mogelijkheden tot studie te vergroten. Het streven om de tijd van het normale societitsbezoek te vervroegen is ongetwijfeld een poging in deze richting. Hiermee wordt erkend dat de leden, in het bijzonder de jongerejaars, niet in staat zijn om zelfstandig een keus te maken uit wat ze kunnen doen en wat ze kunnen laten.

Het wordt hen gemakkelijker gemaakt. Daarmee doet men echter in beginsel tegelijkertijd afstand van een waardevolle traditie. Zij die niet in staat waren om een compromis te sluiten tussen de eisen van het studentenleven, in zijn meest extreme vorm, en de eisen die de studie hen stelde, werden niet geschikt bevonden om deze Hogeschool te verlaten als volwaardig ingenieur. Door de eisen te verminderen, in hoe geringe mate ook, wordt ook aan de prikkel om zijn bezigheden te organiseren, iets afgedaan. En juist daarin blijft men zozeer in gebreke: *tevelen nog doen maar wat hen invalt, zonder zich in het minst rekenschap er van te geven of dit verantwoord is, tegenover hun studie.* Veel te weinig nog beschouwt men de combinatie van studie en studentenleven als een probleem, niet in 't algemeen, maar voor zich persoonlijk. Het lustrum brengt het probleem nog in verscherpte vorm naar voren; dit wordt echter maar door weingen als zodanig begrepen.

Door maatregelen van een zo beperkt karakter als de vervroeging van de uren van het Societitsbezoek des avonds treft men slechts weinigen voor wie dit een aanzienlijk verschil maakt. Maar wèl wordt daarmee een principe aangetast, dat de hedendaagse student zich meer nog dan zijn voorgangers ter harte moest nemen.

Delftsche schouw

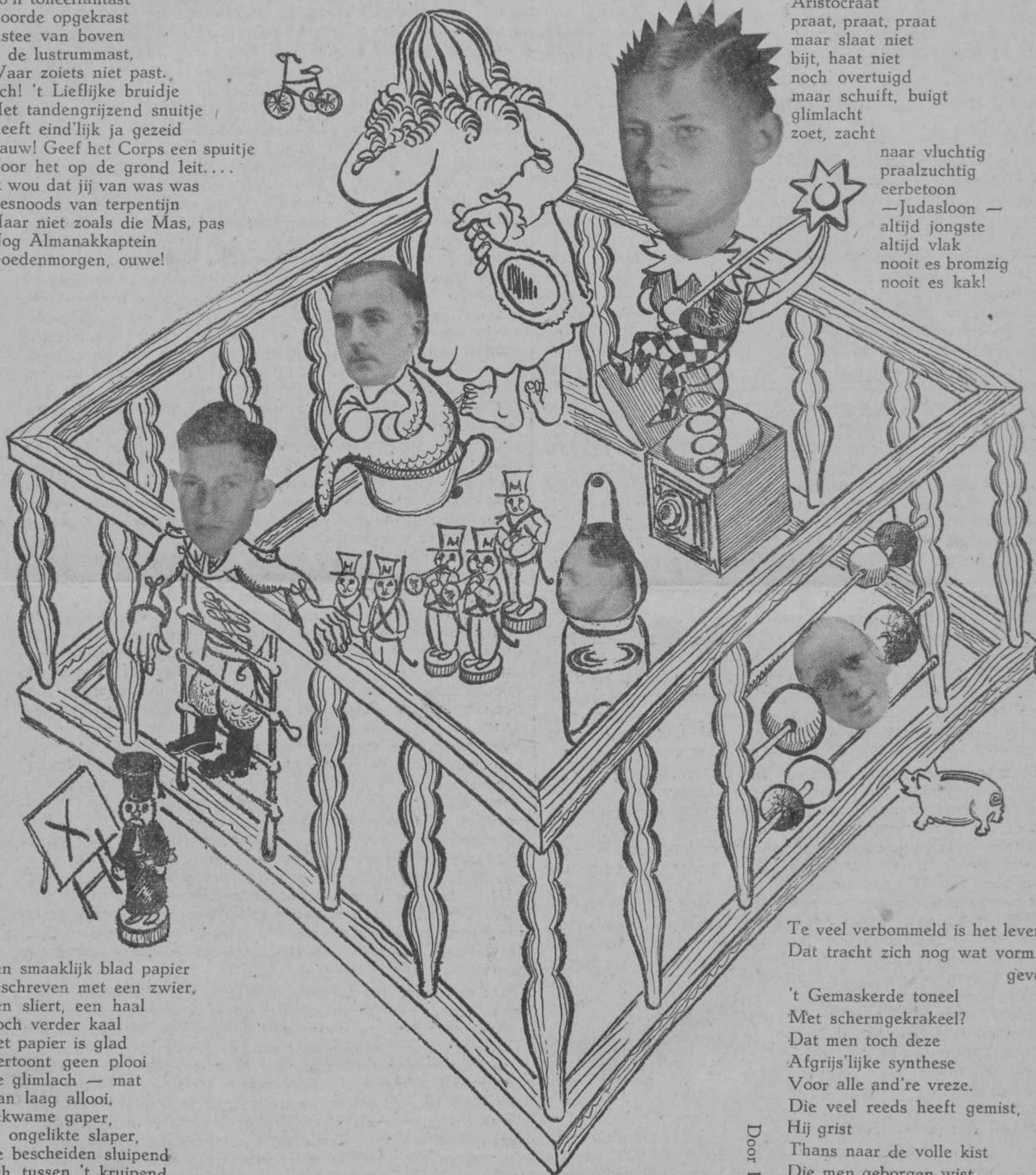
Hoe kan het dat een grote stut,
Gebaard door vuilheid uit de prut,
Nu is omkranst met hoogste lof,
Danst als een duivel in der eerbren
hof?
Waar gaat het heen wanneer har-
lekijnen
Komen voor hen die thans ver-
dwijnen?
Waar blijft de stijl, zolang 't sym-
bool?
Verdwenen thans, goed voor 't
riool.

Daar heb je 't al! Geheid
Wint populariteit
Het van bekwaamheid;
Zo'n toneelfantast
Hoorde opgekrast
Inste van boven
In de lustrummast,
Waar zoiets niet past.
Ach! 't Lieflijke bruidje
Met tandengrijzend snuitje
Heeft eind'lijk ja gezeid
Gauw! Geef het Corps een spuitje
Voor het op de grond leit....
Ik wou dat jij van was was
Desnoods van terpentijn
Maar niet zoals die Mas, pas
Nog Almanakkaptein
Goedenmorgen, ouwe!

De storm komt op — ik zie in het verschiet
de flonkerende spiraal van 't naderen der orkanen.
Wie niet in de bezwangerde kajuit bij zang en lied,
en overvloed van drank van elk besef ontdaan,
in slaafse volgzzaamheid,
het roffelen van de trom verbeidt,
die straks de wrakke schepelingen het tuig injagen zal,
zit in het topje van de mast, en ziet — wat fliederfladdert
ginds? —
in bombazijnen jasje, de hand aan 't roer — das toch te
mal! —
een bellenblazer, een wrange protsenmaker, die sinds
zijn kroelend zwoel begeren geen andere uitweg kent —
de lang gedoofde gloed van 't vitalisme ging omarmen,
waaraan de huiverende schare niet veel op dit gebied gewend,
en bang voor 't Grote Feest, zich schuifelend komt warmen.

Bazuïnt nu uit opdat de wereld
wete,
Het vierde jaar is ditmaal niet
vergeten.
Zoals een koopman aanprijst en
zegt ten lange leste
Van deze rommel is dit de aller-
beste
Zo is ook hij na vele lage rangen.
Tenslotte met het lint omhangen
En zit nu, stil, benepen, omdat
men het zo wilde.
Ook in het nageboort van het
hoge-ordengilde
Kom kerel, 't gaat best
Je bent niet slechter dan de rest.
Aristocraat
praat, praat, praat
maar slaat niet
bijt, haat niet
noch overtuigd
maar schuift, buigt
glimlacht
zoet, zacht

naar vluchtig
praalzuchtig
eerbetoon
— Judasloon —
altijd jongste
altijd vlak
nooit es bromzig
nooit es kak!



Een smaaklijk blad papier
Beschreven met een zwier,
Een sliert, een haal
Doch verder kaal
Het papier is glad
Vertoont geen plooi
De glimlach — mat
Van laag allooi,
Bekwame gaper,
en ongelikte slaper,
die bescheiden sluipend
zich tussen 't kruipend
corruptsdom — klein —
— in hoekje, bij glaasje wijn —
inwendig grijzend,
terugtrekt in vunzig peinzend
nietsdoen, wordt Senator
Waarom toch wor —
dt traditionele grove agressie
omgebracht door loze praatpressie
op domme slappe leden?
Het Corps is overleden
Heden!

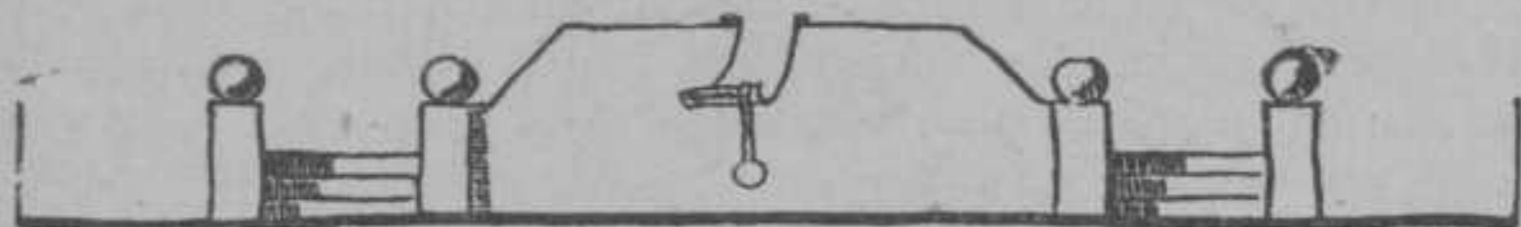
Het ongewild product

O, Delftse burgerij, verheerlijkt
thans de man,
Die, ondanks wat gehicaner,
toch uit Uw midden kwam.
Verlaten is d'obscure geest
Die Odin eigen is geweest.
Verheven is d'Apolloman, die
niet bang is,
Thans binnen te treden „Auf
Flügeln des Gesanges“.

Te veel verbommeld is het leven,
Dat tracht zich nog wat vorm te
geven.

't Gemaskerde toneel
Met schermgekrakeel?
Dat men toch deze
Afgrijs'lijke synthese
Voor alle and're vreze.
Die veel reeds heeft gemist,
Hij grist
Thans naar de volle kist
Die men geborgen wist
En rijgt hem aan zijn degen
Moet deez' ture vent een zegen
Zijn voor 't gefnuikte Corps?
Het geld
Zij welgeteld.
Hier riekt het naar zoiets als vis
Of wat ook stinkt en het is wis
Dat de keus
Heel erg mis is.

Door huis en club er in gedrukt



UIT'ROODE KAMERDE

Rede uitgesproken door den Heer P. C. Viets ter gelegenheid van zijn aftreden als President van den Senaat van het Delftsch Studenten Corps op Dinsdag 4 November 1947.

Mijne Heren Senatoren,

Mijne Heren Ereleden van den Senaat,

Mijne Heren te installeren Senatoren,

Mijne Heren Leden van het Delftsch Studenten Corps,

Mijne Heren,

Zo is dan de Senaat, die het vorige jaar door het Corps verkozen werd, gekomen tot het ogenblik, waarop hij aan zijn opvolger zijn waardigheid zal overdragen. Het is mij hedenavond voor de laatste maal vergund U in deze bevoorrechte positie toe te spreken. Weinig zal het U verbazen, dat ik deze gelegenheid aangrijp om met U te spreken over de inrichting van het Corps en na te gaan, welke de positie van het Corps thans is. Niet in de eerste plaats zal ik trachten een aantal positieve uitspraken te doen of nauwkeurige richtlijnen te geven, omdat hierin het gevaar schuilt, dat het Corps te weinig als middel en te veel als doel op zichzelf beschouwd zal worden. Ook wil ik niet geven een chronologie, zoals die in het kader van een diesrede zou passen, maar wel wil ik enkele problemen, die ik in het afgelopen jaar ruimer heb leren bezien, naar voren halen.

Een van de grootste problemen, waar het Corps in de afgelopen twee jaar voor gesteld is en in de komende jaren voorgesteld zal worden, is de gedragslijn, welke het zal volgen bij het bepalen van zijn houding ten aanzien van de gehele samenleving buiten het Corps. Want zolang zich in deze samenleving veranderingen aan het voltrekken zijn, waarvan wij op het ogenblik de draagwijdte nog niet kunnen overzien, zullen wij steeds moeten overwegen, in hoeverre het Corps hierin dient mee te gaan door zich aan te passen aan de gewijzigde omstandigheden of wellicht juist met verdubbelde kracht moet vast houden aan de oude tradities, om daardoor een bolwerk te vormen tegen ongewenste invloeden. Het is duidelijk dat geen van beide uitersten de oplossing voor dit vraagstuk in zich bergen. Een grote, misschien ogenschijnlijk wel bloeiende, vereniging die echter niets met het Corps gemeen heeft, of een kleine versterkte of van de samenleving vervreemde groepering, zouden hiervan het gevolg zijn.

Toch wil ik niet zonder meer van dit probleem afstappen door een „gulden middenweg” aan te bevelen, maar wel U nog eens in herinnering brengen, hoe in 1848 het Corps werd opgericht door een aantal studenten, die de behoefte gevoelden om enkele aangelegenheden te samen als studenten te beleven, toen steeds duidelijker bleek, dat zonder de vormende werking van de kring, waar men thuis hoort, dus de eigen studentengemeenschap, de academische opleiding slechts ten dele verwezenlijkt wordt. Het is dan ook niet verwonderlijk, dat een gemeenschap met deze achtergrond zich een eigen stijl aanmeet en deze trots vele moeilijkheden hoog houdt. Een binnen zekere grenzen blijvend materieel en een onbeperkt geestelijk isolement is in dit verband niet alleen verantwoord, maar zelfs een eis te noemen. Wij dienen daarbij echter terdege te beseffen, dat dit in de eerste plaats binnen het enge corpsverband geldt. Wie de regelen van de grote maatschappij zonder meer toepast op die der studenten, vergeet, dat zij daarvoor niet bestemd zijn. En wie de verhoudingen uit het studentenleven in het gewone leven in praktijk brengt, begaat een gevaarlijke misstap.

Een scherpe scheiding in deze is zeker niet door te voeren, maar wel zal het mogelijk zijn aan vele van de gewijzigde omstandigheden tegemoet te komen, zonder de essentiële waarden in het Corps aan te tasten.

In het bijzonder is dit het geval, waar het de verhouding student-burger betreft. Nog steeds zijn er mensen, die menen, dat juist in deze tijd van verwarring en algemene ontwrichting de studentenwereld verplicht is bij de oplossing van verschillende problemen voor te gaan zijn inzichten tot ver buiten eigen kring uit te dragen. Wellicht menen wij onbewust hiermee iets te geven in ruil voor de lang geschonken vrijheid, daarbij vergetend, dat deze vrijheid in de eerste plaats er is om onze

persoonlijkheid te ontwikkelen en ons voor te bereiden op onze toekomstige werkring op een wijze, zoals die voor ieder persoonlijk het beste is. Wanneer ooit studenten het voorbeeld zouden moeten geven, dan is dat niet op maatschappelijk gebied, maar door het juist uitvoeren van hun eigen opdracht.

Evenzo is het gesteld met de houding van studenten-organisaties als zodanig ten aanzien van politieke vraagstukken. Duidelijk staan hier naast elkaar een taak als burger en een taak als student, maar voor de laatste mogelijkheid is een gemeenschappelijke basis te vinden. Voor de taak als burger is dit zeker niet het geval. Daarom is het onjuist op welke wijze dan ook om studenten kanalen voor het uitspreken van een politieke mening te gebruiken. De veel-gehoorde tegenwerping, dat het a-politieke standpunt in feite een zeer eenzijdig politiek standpunt is, snijdt een probleem van geheel andere orde aan, want ons standpunt vloeit niet voort uit een bepaalde politieke overtuiging, maar uit het besef, dat de Nederlandse samenleving tot zodanige ontplooiing is gekomen, dat er sprake is, van een duidelijke taak verdeling.

Aan een punt wil ik niet voorbij gaan en dat is de onmiskenbare verandering in de wijze waarop de burgerij in het algemeen het studentenleven beziet. Niet anders dan met grote waardering wil ik hier spreken over de vele officiële en officieuze banden, welke het Corps met de stad Delft binden, maar wij zouden kortzichtig handelen door deze alleen te beschouwen. Nog steeds zijn er mensen, voornamelijk buitenstaanders, die geen gelegenheid laten voorbij gaan om het Corps in een verkeerd daglicht te stellen of het afbrekend te critiseren. Voor zover het interne aangelegenheden of officiële uitingen daarvan betreft, zou ik hierop willen antwoorden, dat slechts ingewijden dit kunnen beoordelen en dat men in een Hogeschoolstad moet weten te geven en weten te nemen. Maar te veel nog heerst de opvatting, dat de student in alles boven de wet verheven moet zijn. Weet wel, dat naar het optreden van enkelen het gehele Corps beoordeeld wordt en bedenk dan welk een eer Gij hebt hoog te houden.

Bij de beschouwing van de verhoudingen binnen de Delftsche studenten gemeenschap stel ik U voor dezelfde gedachtengang te volgen. Het zou kortzichtig zijn om binnen het kader van deze gemeenschap het bestaan van een groot aantal gemeenschappelijke belangen te ontkennen en evenzeer fout om er niet naar te streven deze gemeenschappelijk te behartigen. Delft kan zich gelukkig prijzen, dat hier in de afgelopen twee jaren inderdaad naar gestreefd is en dat dit streven in de Delftsche Studenten Raad met succes bekroond is. Ook hierin wil ik de scheiding tussen het interne Corpsleven en de activiteiten daarbuiten doorvoeren en met vreugde constateren, dat het mogelijk is beiden gelijktijdig te behartigen. Nimmer mogen deze activiteiten ten koste van het Corpsleven hoogtij vieren, maar wanneer men de werkelijke waarden van het Corps steeds voor ogen houdt, bestaat hiervoor geen gevaar.

Wat betreft de samenwerking tussen de verschillende verenigingen wil ik zeker niet een algemene verbroedering prediken, maar wel hopen, dat juist in het behartigen van deze gemeenschappelijke belangen een uitgangspunt gevonden wordt voor verdere persoonlijke contacten.

Met opzet heb ik over deze aangelegenheden, die niet direct het innerlijke Corpsbestel betreffen, uitvoerig gesproken, omdat ik hen voor ieder Corpslid van het grootste belang acht. Het is jammer hier te moeten constateren, dat juist op dit gebied vele leden pasklare zaken aantrekken, en ze kort daarna als overtuigingen verkondigen, zonder er in gegroeid te zijn, terwijl toch de uiteindelijke beslissing een taak voor het gehele Corps is.

Sprekend over het interne Corpsleven wil ik bijzonder kort zijn, omdat juist dit zo min mogelijk door theoretische beschouwingen aan banden gelegd dient te worden. Immers het Corps is niets meer dan de afspiegeling van de belangstelling van haar leden. Daarom dient er in eerste instantie ruim baan gemaakt te worden voor alles, wat er leeft, en eerst wanneer het blijkt, dat dit lijnrecht ingaat tegen de oude en beproefde opvattingen over dit Corps, zal er ingrijpend moeten optreden worden. Ruim baan maken, wil zeggen er met nadruk op wijzen, dat het Corps en vereniging zonder enige doelstelling is. Een vereniging, waarin iedere verstarring of gewoonte ongewenst is, maar waarin het scheppen van mogelijkheden op de voet gevolgd wordt door een meedogenloze critiek. Hierbij is het niet te ontveinzen, dat in de critiek een gevaar schuilt. Namelijk, dat van de verbroekeling van het Corpsleven. Maar wij zullen dit risico moeten nemen, omdat alles, wat ons in het Corps dierbaar is, hier op het spel staat. Niet het onpersoonlijke verwijzen naar gewoontes en gebruiken, maar het uitspreken van een wel overwogen en persoonlijk oordeel over elkanders doen en laten wil ik hier in Uw belangstelling aanbevelen.

Mijne Heren,

Het komende lustrum zal ons de gelegenheid bieden om vol trots aan ieder, die hierin belang stelt, de waarden van ons Corps te tonen en aldus beschouwd, is het op zich zelf genomen al ruimschoots de moeite waard hiervoor onze uiterste krachten in te spannen. Maar tevens spreek ik de hoop uit, dat door dit concentreren van alle krachten in het Corps op dit ene doel, het Corpsleven zelf tot een bloei zal komen, die in de historie zijn weerga niet zal vinden.

Ere-leden,

Zeër verheugd het mij vandaar nog eens te kunnen onderstrepen, hoezeer wij in het afgelopen jaar ervaren hebben, dat een Senaat afhankelijk is van zijn Ereleden. Uw adviezen, gebaseerd op Uw ruime ervaring in het D.S.C., zijn ons tot grote steun geweest en steeds hebben wij lering kunnen trekken uit de wijze, waarop Gij de problemen tot een oplossing bracht. Namens mijn medesenatoren zeg ik U hiervoor van harte dank.

Senatoren,

Het is geen aangename plicht om heden een periode, waarin zoveel ons samen bracht, af te sluiten. Helder staan ons allen de ogenblikken van intense vreugde voor de geest. Het zal ons vreemd aan doen, dat deze nu tot het verleden behoren en wij denken er met dankbaarheid aan terug.

Maar met nog groter dankbaarheid denk ik terug aan de ogenblikken, die Gij wellicht niet meer zo goed herinneren zult, aan de ogenblikken, waarop soms de moeilijkheden zich opstapelden en U nimmer mij Uw steun en hulp hebt ontzegd. Dit bovenal heeft mij, meer dan ik U zeggen kan, in staat gesteld mijn taak te vervullen, en ik stel er prijs op U hiervoor thans mijn dank te betuigen. Moge dit vertrouwen een vriendschapsband gevormd hebben, die in lengte van jaren de officiële zal overtreffen.

Mijnheer Lubbers,

Het schenkt mij grote voldoening thans U als mijn opvolger te kunnen toespreken en de zekerheid te hebben, dat, wanneer het ogenblik gekomen zal zijn om mijn ambt over te dragen, ik dat zal kunnen doen aan iemand, wiens enthousiasme en toewijding voor dit Corps boven alle twijfel verheven zijn.

Uw taak in het komende jaar zal een zeer zware zijn, want geen der na-oorlogse beslomeringen zal U bespaard blijven, terwijl desondanks de leiding en de verantwoordelijkheid voor het welslagen van het XX lustrum in Uw handen zal liggen. Voor de eerste maal zal het na-oorlogse Corps geplaatst worden voor de moeilijkheden, welke verbonden zijn aan de lustrumviering en weinigen zullen U hierbij met hun eigen ervaringen ter zijde kunnen staan. En niet alleen voor de leden van het Delftsch Studenten Corps, maar voor de gehele Delftsche bevolking moet dit lustrum een feest zijn en daarbij zult U niet van de stad kunnen verlangen zich uit eigener beweging in feesttooi te gaan hullen, integendeel het Corps zal hierbij voor moeten gaan.

In het Corps bent U geen onbekende en reeds eerder wist U op voortreffelijke wijze de hamer te hanteren, maar ik vertrouw erop, dat nog meer dan dit het besef van de uiteindelijke verantwoordelijkheid voor het gehele Corps, dat op U rust, U de kracht zal geven om Uw zware taak te vervullen.

Bij deze hamerslag dechargeer ik mijzelf en installeer in mijn plaats den Heer M. H. Lubbers als president van den Senaat van het Delftsch Studenten Corps.

Rede uitgesproken door den Heer M. H. Lubbers ter gelegenheid van zijn installatie tot President van den Senaat van het Delftsch Studenten Corps op Dinsdag 4 Nov. 1917.

Mijnheer Viets,

Vergun mij van het voorrecht, dat Uw waardigheid mij juist is overgedragen, gebruik te maken, mij allereerst tot U te richten.

De wijze waarop U de verleden jaar op U genomen taak hebt vervuld, roept de dankbaarheid op van hen, die er de resultaten van mochten ondervinden, van hen, die de resultaten er van zullen ondervinden en in 't bijzonder van hen, die Uw taak zullen voortzetten. De overreding van Uw stem, de geldigheid van Uw oordeel en de diepte van Uw inzichten hebt gij geheel ten dienste willen stellen van het Delftsch Studenten Corps en waar gij dit in Delftsche Studenten Raad en Algemene Senaten Vergadering hebt vertegenwoordigd; de plaats, die gij voor Delft hebt verworven in de Nederlandsche Studenten Raad is een bijzonder eervolle.

Ik wil de hoop uitspreken, dat Uw werk gecontinueerd zal worden in dezelfde geest, die voor U in het afgelopen jaar uitgangspunt is geweest.

Mijne Heren Senatoren,

Groot is de dank die het Delftsch Studenten Corps past voor Uw buitengewone qualiteiten, die gij dienstbaar hebt willen maken aan het uitvoeren van Uw opdracht, de vervulling van Uw functie en — tevens — de krachtige steun aan Uw President; de taak van den Senaat heeft zich tot een zo veel omvattende ontwikkeling dat slechts een hechte vijf-vuldigheid deze naar behoren — en meer — kan vervullen.

Namens het Delftsch Studenten Corps wil ik U betuigen de welgemeende dank voor de wijze, waarop gij in het afgelopen jaar ten voorbeeld zijt geweest.

Sta mij toe met deze hamerslag te dechargeren de Heren B. W. van der Vlugt als secretaris, R. J. H. Roëll als tesaaurier, J. E. Waterman als archivaris en H. Hupkes als commissaris; en tegelijkertijd te installeren de Heren H. C. G. Langemeyer als secretaris, A. E. van Mourik als thesaurier, J. A. P. Montijn als vice-president, archivaris en A. J. Kempees als commissaris.

Mijne Heren Mede-Senatoren,

Het taaleigen spreekt zelfs in de eerste naamval van „den” Senaat; laat daaruit duidelijk voor ons blijken wat van ons verwacht wordt te zijn: weerbaar, door gezamenlijke defensie van het waardevolle en gemeenschappelijk attaquierend initiatief. Het vervullen van onze functies zal niet zijn een gemakkelijke taak; wel een schone; en als de schoonheid de doorslag voor ons geeft, zal — als bij een weegschaal — al het andere opgeheven worden of op hoger plan gebracht.

Mogen wij het een en het ander zuiver wegen.

Mijne Heren Ere-leden van den Senaat en Oud-leden,

Dit afwegen zou onbegonnen werk zijn, zouden wij ons niet overtuigd kunnen houden van de hulp van Uw ervaren hand. Wijdheid van blik, richting van aandacht, onderkenning van verre of van te voren en scherpte van geest zijn vereisten waaraan gij hebt voldaan en zijn de middelen, waarmee gij de Senaat zijn taak zult mogelijk maken.

Mijne Heren, Leden van het Delftsch Studenten Corps,

Hoe kort zou het woord kunnen zijn, dat op een avond als deze tot U gericht wordt, gingen niet XIX Lustra ons vooraf, waarin telkenmale inhoud en verschijning van het Corps aan den dag trad; hoewel ik meen dat nu nog weinig sprake is van helderheid voor zin en gedachte en oogmerk, daad en optreden van het Corps, wil ik mij reeds nu verheugen over de duidelijkheid van het XXe Lustrum, omdat dit juist steunt op al die eigenschappen, die den student tekenen; de aan weinig gebonden en schier zorgenloze vrijheid zal feller ervaren worden, dan velen zich nu weten duidelijk te maken; dringender zal men zich zijne studien moeten wijden; groter intensiteit in studentenleven zal aanwezig zijn; een intensiteit die nu nog vaak zo schaars aangetroffen wordt, dat een lantaarntje te baat genomen moet worden. Welnu, het Lustrum is een zee van licht en heel de eigen aard van den student, die wel aanwezig is, maar nog niet een ieder van vroeg tot laat en top tot teen beheerst, zal zich ontvouwen als een bloem in de zon; en de duidelijkheid van mentaliteit zal het ons somwijlen omringend burgerlijk waanidee doen verkeren in de trots van geweten aanwezigheid.

Ik zal toelichten.

Evenals eerste voorwaarde voor het lidmaatschap van het Delftsch Studenten Corps is het ingeschreven zijn aan de Technische Hogeschool, zo is ook voorwaarde voor het van jaar op jaar zich waardig betonend lid het van jaar op jaar behaalde examen; al was het alleen maar om het Corps te vrijwaren van een op de praktijk of statistiek van examens of oppervlakkige indruk steunende kwaden faam, die niet heerst, maar als hij eenmaal zou gaan heersen, snel gaat en ver en diep, en slechts moeizaam verdwijnt; besef, dat er voor iedere 100 ingeschrevenen van vroeger, nu 1000 gevonden worden; dat Uw persoonlijkheid — voor een examen — minder weegt; dat U verweten kan worden een blijmoedige eenzijdigheid zonder vrijwillige, noodzakelijke ernst, dat U verweten zal worden een afkeurenswaarde studentikoze — ik durf het nauwelijks uitspreken — een afkeurenswaarde studentikoze specialisatie, terwijl juist de opzet is de complementaire volledigheid van Corps en studie. Dit over Uw werk.

Nu over Uw leven. De verzekerdheid van voldoende, althans minimale bestaansmiddelen met het moeiteloos verkregen zijn van die verzekerdheid en met de daarmee gepaard gaande welhaast onbepaalde onafhankelijkheid vormen een uniek sociaal privilege. Het verleent vele zoete rechten, waarvan slechts de opsomming overbodig is, maar daarnaast bestaan nauw verbonden met en direct voortvloeiend uit die rechten de verplichtingen van den geprivilegieerde. In de lange tijd van voorbereiding voor maatschappelijke werkzaamheid wordt verwacht dat meer mogelijkheden beproefd en meer gebieden verkend worden; immers, de noodzakelijkheid van keuzebepaling is den student niet voor handen en zijn vrijheid laat

zich benutten. Aanvaarding van het privilege dient aldus te resulteren niet in algemene overtuiging of ideologie, maar in boeiender intellect, stimulerende critiek en raker opmerkingsgave voor een ander zo als voor zich zelf, kernachtiger inzicht duidelijker woord en groter energie

Mogen die studenten verenigingen in Delft, waarmee oprecht samenwerken gezocht en geboden is en wordt, inzien dat het Delftsch Studenten Corps niet bepaald wordt door overtuiging, maar door deze opvatting van het student zijn. Ons is een gedachtengang, die leidt tot een van de hunne verschillende mentaliteit; ons is geen ideologie. Onze houding daarentegen is dus bepaald door de ruimte van blik, die onze verplichting is; die ons het recht verleent leiding en richting te geven binnen Delft.

Eén door enkèle leden bereikt resultaat van zoeven genoemde gedachtengang, wil ik van deze plaats af als onjuist benoemen; vaak wordt gemeend, dat, wanneer baar geld als traditioneel onbelangrijk wordt gezien, er dan ook mee gesmeten dient te worden; dit is onjuist; het moet zijn: geld is onbelangrijk, is dus geen integrerend bestanddeel van het Corps, noch van zijn leden, noch van zijn Lustrumviering. Niet met geld wordt gemeten, doch met eigen persoonlijke maat, die bepaald wordt door wat des persoons naar buiten blijkt: werkkraft, energie en vitaliteit. Op zijn schitterendst klinkt dit op uit het gebruikelijk begin van het drinkceremonieel: „Goede morgen”, elders slechts gebezigd als begin van den dag, maar hier in de betekenis van steeds opnieuw begin. Hoe verheug ik mij erop, dat dit jaar het Lustrum den leden helderder zal doen gaan klinken het „Goede morgen” en hen zal opdringen de frisheid op elk moment van den dag, de energie van een gezamenlijke individualiteit, de werkkraft en vitaliteit van hun wezen.

Mijne Heren, wat zou Uw Senaat langer spreken, als het gehele Delftsch Studenten Corps „Goede Morgen” kan zeggen.

Waarmee ik meen gezegd te kunnen hebben.



Wellicht herinnert U zich, duidelijker nog dan beschuitjes met jam of uitjes met de Blauwe tram, uit uw kinderjaren de bontgekleurde prent van Lugano of Napels; anders komt bij het horen van Como of Bellagio of toch onmiddellijk de arsjichtkaart van tante Lizzy in gedachten. Hoe langer U keek naar de turkooizen zee, met de bootjes met rode en gele zeiltjes, de groene bergen en de felblauwe lucht met de witte en oranje huisjes daar tegen aan, hoe vaster uw voornemen werd om daar eens heen te gaan. Maar toen met het aanbreken van de jongelingschap een critischer geest over U vaardig werd, werd U wel wat wantrouwig tegenover de gedichten van Shelley — en nu geloofd U allang niet meer dat de zee zó blauw is in Napels (men kan toch dagelijks de kleur zien op de boulevards in Scheveningen?) en het zal in Bellagio heus ook wel eens regenen; misschien weet U zelfs dat Verboden Toegang: Entrata Vietato is in het Italiaans. Ach meneer! verplaatst U zich, indien U kunt, voor een wijle terug naar de slaapkamer met de rose bloemetjes en de spoor en de blokken en de kast met het linnen voor de Zondag. Stelt U zich voor dat het warm is (en dat de kachel daar niets mee te maken heeft gehad) en dat U ook op een kei zit moe maar tevreden. Stelt U zich voor, dat die palmen wuiven, wuiven inderdaad! dat het water zacht bruist; dat één wagentje de hoek omkomt vol met mensen en een paard er voor, vol met belletjes aan een rood haam en dat het jongetje opstaat en U in vloeiend Engels een pakje Camel tracht te verkopen.

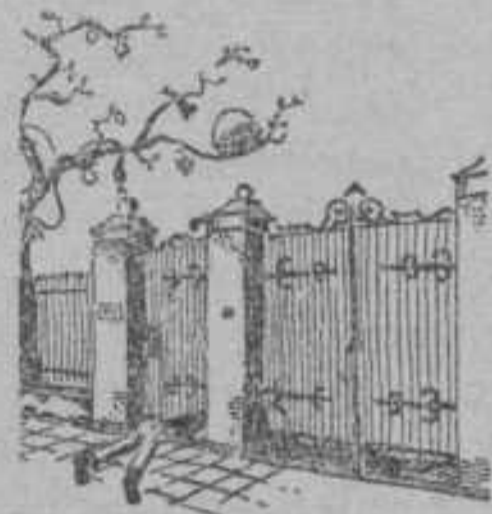
Wellicht meent U een reisindruk van Italië te krijgen op deze wijze. Maar dat is onjuist. Laat dit U gezegd worden: het is niet waar. Evenmin als een cartolina illustrata met zijn blauwe en roze griezeligheden een indruk vermag te geven, zo kan een gekleurde beschrijving niets dan wrevel verwekken. Het is volslagen onmogelijk een reisindruk over te brengen. Ten eerste omdat U anders is dan ik, en omdat U misschien meer meegesleept wordt door de haarkleur en ik meer door die der ogen. Ten tweede omdat dit letters zijn en dat daar lucht, water, tufsteen, Adriatico, marmer, oorbelletjes en cassate alla Siciliana. En dan moet er geconstateerd worden, dat het geven van een reisindruk een zekere bereidwilligheid vereist, die U niet bij ons vindt en vinden zult. Wij zijn eenvoudig weg gierig.

H. S., L. P.

Vervolg Bloemlezing Nederlandsche Letterkunde. HET TOVERWOUDE.

A. C. W. Staring.

Vaarwel! . . . Zo klinkt de roep van vrienden en bekenden,
Vriendinnen, tantes, ooms en al die hem verwenden
Den jongeling in 't oor. Hij richt met vasten tred
Zijn stappen door het grint, schuin langs het bloemkoolbed
Den hof uit — waar de speelzucht zegevierde
En onschuld naast het gras en rode rozen tierde.
Nog eenmaal blik hij om, de hand ten groet omhoog —
Dan snel het hoofd gewend — Wie, vraag ik, wie gedoog'
Dat thans een natte traan zijn edel oog ontsier?
Voorwaarts! schimpt hij zichzelf en tast naar zijn papier,
Dat er niet is, doch wél een zwaargevulde ransel
Verzorgd door moederhand; weer prikken hem de lansen
Van heimwee en verdriet en plotsling onverholen
Ontsnapt zijn mond een zucht, het harteleed ontstolen.
Dat geeft hem kracht! Goddank! zijn geestdrift vat weer vlam.
Richt zijn gestalte op: als nooit tevoor zo stram
Stapt hij dan voort langs akker en moeras
Alsof de wijde kim zijn werk'lijk einddoel was . . .
Dat is hij ook! Want ziet: een muur verrijst voor 't oog
En bevatte zij geen poort, zij was, voorwaar te hoog



Dan dat een mens'lijk oog er overheen kon gluren
En zijn onbescheiden blik in 't onbekende sturen.
Thans echter is de knaap vol goeden moed en fluitend
Getreden door den poort. Wat hij nu ziet is stuitend
Voor zijn aan huis en haard zo teergevormde geest
Daar strekt zich voor hem uit een eindeloos foreest
Van stammen, takken, stronken; 't is een en al verdord
Grauwlelijk en beknoest; de reiziger hij schort
Het ongeluksoordeel op, dat hij hier in zal moeten
En als het vluchtend wild door 't struikgewas heen wroeten.
Er is geen lang respijt. Hij moet, hij kan, hij zal!
Zo schreeuwt hij dreigend uit en welhaast overal
Stijgt dof de echo op uit 't onheilspellend woud,
Blindlings stort hij zich nu op 't uitgedroogde hout
En baant er zich een weg. Een uur, een dag vergaan,
Misschien zelfs wel een jaar, er komt geen einde aan
Tot hij zich nederzet: een open plek in 't bos
Noodt uit tot kort verblijf, hij vlijt zich op het mos
En valt weldra in slaap. — Een luid gelach verovert
God Morpheus op zijn troon: Wie heeft er hier getoverd?
Aan het ontwakend oog vertoont zich een kasteel
Dááruit kwam het gelach . . . Nu hoort men ook gespeel
Op luit en harp en fluit . . . O wonder in het woud!
Wat is het, vraag ik U, dat Gij verborgen houdt?
Zo juicht de jongeling, hij snelt de trappen op
De zware houten deur verdraagt zijn klop op klop
Tot zij geopend wordt. „Wie zijt Gij?” vraagt een stem
En krijgt geen antwoord, omdat hem
Den jongeling, hem is de spraak vergaan
Bij 't weergaloos tafreel waarvoor hij zich ziet staan . . .
Zag ooit een mensenkind een schoonheid zo volmaakt?
Het waar' op dat moment al even slecht bespraakt
Als de dwalende in het bos, hij staart met open mond
Naar de schoorste aller maagden die, zoals in d' avondstond
De ondergaande zon zich hult in rossen glans
Hier vragend op hem nederkijkt in mistig roden glans.
Nu zakt het knip'rend oog van boven naar benêe
De schrik slaat hem om 't hart: ziedaar een groene zee
Van modder en van mens, al zwalpend op den vloer
En eensklaps wordt hem klaar: Hij hoort in dat rumoer
De maagd wijst hem zijn plaats . . . O! ergste aller keuzen
Zal hij die zaal betreen en daar zijn botten kneuzen?
Neen, nee, dat nooit! Dat nooit! Hij rukt zich los van 't beeld
En heeft in lutt'le tijd zijn goede kans verspeeld;
De weg terug is kort, dra is hij weer in 't bos
Gespaard is zijn ziel. . . alleen een tand zit los. . .
Hij voelt, een slagrand? Neen... de Maagd?... het kan niet zijn
Eilaas! 't Is al te waar: Zij toverde hem om in zwijn!





Dagentang had Douwe gekeken of de postbode iets voor hem bij zich had, maar nu was het dan zover, dat hij een brief kreeg van zijn oude buurmeisje, Hilletje Kleistra uit Roodekool.

Het was al wel wat laat, maar nu wist hij tenminste, waar hij aan toe was; Hilletje kwam! En dan al de eerste dag van het Lustrum en ze bleef de hele week!

Nu kon hij dan beginnen te werken aan alle plannetjes, die hij met Hilletje voor had. Toch fijn, dat hij vooruit al aan een neef van haar Dominee Peenstra had gevraagd of Hilletje die week bij hem mocht logeren. Die zorg was dan voorbij.

O, Hilletje was een alleraardigst meisje om te zien en je kon ook zo gezellig met haar praten. Echt leuk om haar weer te zien na zo'n lange tijd. Hilletje zou het enig vinden en ze zou zich hier echt thuis voelen!

Maar nu ging Douwe eerst werk maken van de nodige kaarten; Hilletje wilde natuurlijk naar alle bals; ze had nog nooit zo'n echt groot feest meegemaakt, schreef ze. Het concours-hippique sloeg ze vast en zeker niet over; per slot van rekening ging ze ieder jaar naar de veemarkt in Roodekool. Het was altijd prettig voor haar tussen al die onbekende dingen iets van haarzelf te zien. En dan Laga; Veenema, een kennis van haar uit Uithuizen, roeide mee. Hem wilde ze natuurlijk met hoge kreetjes aanmoedigen.

Alleen die kroegjolen; dan zat Hilletje helemaal alleen bij de neef van Dominee Peenstra. Och eigenlijk hoefde hij ook niet naar de kroegjolen toe; het was veel aardiger om dan samen met Hilletje op zijn kamer rustig na te praten.

Maar wat duurde alles nog lang!

Eindelijk brak dan de dag aan, waarop Hilletje aan zou komen; Douwe was al tijdig aan het station. Hij had gezorgd voor een rijtuig, dat beneden stond te wachten; een eerste indruk is zo erg belangrijk en het staat zo feestelijk. Douwe



De Corpsvergadering heeft weliswaar weinig, maar toch niet een verwaarloosbaar resultaat opgeleverd. Niet alleen dat een groot aantal eerstejaars meer vertrouwd zijn geraakt met het begrip: „student”; ook heeft men zich wel degelijk een indruk gevormd van de komende feestelijkheden. Het ideaal, een karakteristiek van den student, in een vrolijk kijkspel ten tonele gevoerd staat ons duidelijk voor ogen; maar tevens bleek hoe moeilijk deze inhoud met deze vorm is te combineren. Toch moet dit niet onmogelijk zijn. Immers drie feiten waar we van uit kunnen gaan staan vast. Het spel moet een beeld zijn van het Corps, het moet voor iedereen begrijpelijk zijn en moet uiterst decoratief en strelend voor het oog zijn. Wanneer dit alles nog in een sprookjes vorm uitgevoerd wordt kan het niet anders of iedereen is tevreden. Vandaar dat wij een geheel nieuw spel aan U voorleggen waarin deze gedachten verwerkt zijn. Het spel „Hij en Zij”.

In het eerste bedrijf wordt ten tonele gevoerd „Hij”, het Corpslid met zijn goede en slechte eigenschappen, in het tweede bedrijf „Zij” de personificatie van de buitenwereld. En daarna ook hier „Les extrêmes se touchent”.

Het toneel ligt langs de lange zijde der markt. Links een oud vaderlands koffiehuis, rechts een klein lichtbeelden huisje.

Lang geleden leefde er een student, Aldegard geheten die

moest nog glimlachen bij de gedachte aan wat zijn clubvriendjes gezegd hadden, toen hij hun zijn Lustium-plannen ontvouwd had: „Is ook altijd Douwe, die op zo'n idee komt”. Hij liep nog wat heen en weer op het perron. Zo dadelijk zou hij Hilletje zien en straks zaten ze samen thee te drinken. O, wat verlangde hij er naar om Hilletje te zien. De spoorbomen gingen dicht. . . en ja, daar in de verte kwam de trein aansuizen; de trein van Hilletje!

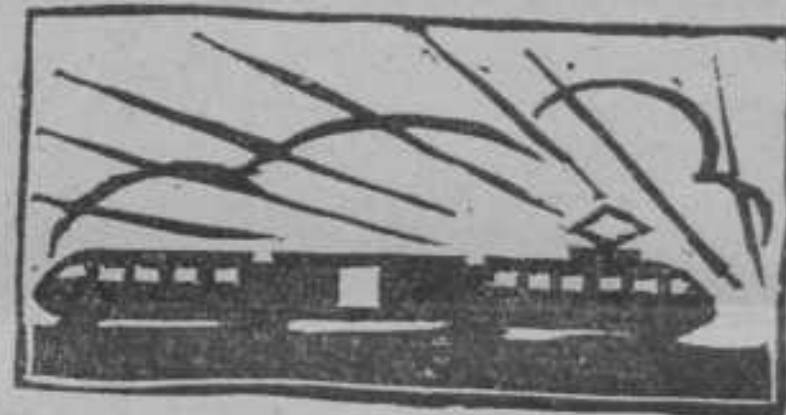
Douwe sleepte zich naar het station en met zich Hilletje; hij was moe, van Hilletje dan. Zeven lange dagen had het Lustrum geduurd.

Precies een week geleden stond hij op hetzelfde perron te wachten. Dadelijk had hij haar herkend. Toen ze de stations-trap afliepen kon hij nog juist zijn rijtuig, waar een hoge hoed bovenuit stak, de hoek om zien gaan; ze waren toen maar naar neef Peenstra gelopen. 's Avonds gingen ze naar het eerste bal, maar Hilletje had bijna steeds met Robert gedanst. Het spring-concours had Hilletje vervelend gevonden; de paarden waren zo lelijk, zei ze. Hij vond ze zelf erg mooi en toen hij dat vertelde, wilde ze persé weg, omdat het regende.

Op een avond, toen er een kroegjool zou zijn, had hij voorgesteld om samen die avond gezellig door te brengen, maar Hilletje vond dat hij er heen moest; bovendien was ze erg moe en wilde vroeg naar bed. Gisteravond aten ze tot slot samen; hij had een tafeltje gereserveerd en een diner besteld. Toen de hors-d'oeuvres op tafel kwam, bleek dat de telefoonboy de boodschap verkeerd had overgebracht en zo kreeg Hilletje allemaal dingen, waar ze niet van hield. Daarna waren ze naar het slotbal geweest en toen het afgelopen was, bleek, dat Robert haar naar huis zou brengen.

En nu stond hij weer te wachten, op de trein; de trein voor Hilletje. Eindelijk gingen de spoorbomen dicht en evenlater stopte de trein. Het was razend vol op het perron; tallozen verdrongen zich om in te stappen. Tenslotte lukte het Hilletje ook om zich door de deur te wringen. Een fluitje snerpte en langzaam gleeed de trein weg; een eenzame Douwe bleef wuivend achter.

K.



lang en ongelukkig was. Als hij nadacht over de tijd die hij nu al met stietegaren had doorgebracht — en over de tijd die hij nog zou moeten horgossen dan werd het hem koud om het hart en dan spoedde hij zich maar weer naar zijn vriend Bommerik.

Deze Bommerik nu was een merkwaardig man. Hij had zich bekwaamd in de zwarte kunsten en kon de mensen de meest vreemde sproken voortoveren, zó alsof ze er zelf bij waren. Bovendien hield hij een koffiehuis, maar hier kwam Aldegard zelden, omdat het er zo koud was. Aldegard was gewoon zijn potteke gerstebier (en een enkel warm koppeke) te gebruiken in „Die Vergulde Eend” zoals zijn vader hem had geraden te doen; hier trof hij trouwens vele makkers. Op een dag nu, terwijl ze gezellig met de moppen op tafel nog wat zaten na te kouten (en een gewurm van de toonen! zo ging het nog altijd toe), daar was een makker juist teruggekeerd uit het land der Morenen en Depraven, dus was het een hazelnotenfeest als gewoonlijk en de lucht stond niet stil van het geroep van „Kien!” en „Houde-ge-me-vast!” — toen had Engelbrecht hem verteld van een schoon taverne en van de dochter met de groene kijkers en van de vader met de handen en van het gat van de deur. Toen was het hem zo moede in de kop geworden en hij had zijn ganzepen in de pot gedoopt en geschreven met grote letters van saus: Aukje, waarom wilde ge niet? wetend dat het toch aanstonds niet meer te lezen zou zijn. En toen had hij zijn schoge losgemaakt en was hij naar zijn vriend Bommerik gegaan en deze had hem voor deze kostbare schoge (uit varkensleer met zilveren greep), de schoonste sproke voorgetoverd uit het verre land der Klezoren.

Aldegard had toen zijn plunjezak gevuld met sandalen en met zijn rode boeken en met de rijpe vruchten uit de tuin. En hij was gegaan, maar bij de Vergulde Eend had hij nog even gearzeld, en hij was binnengelopen om afscheid te nemen van de kastelein en van zijn makkers; maar toen hij zag dat ze nog steeds bezig waren met horgossen en stietegaren en inslingeren had hij zich omgedraaid en was snel weggegaan: de Cameretten of de Koornmarkt af de poort uit naar het

land der Klezoren waar hij haar zou vinden, die hij hedenavond gezien had.

Het volgende bedrijf speelt in de Venetiaanse ijstijd. De markt is bedekt met een dikke laag sneeuw. In het midden staat een igloo. De toeschouwers wachten de gebeurtenissen met ingehouden adem af: hierdoor ligt een sfeer van ijzige stilte over het toneel.

Lang geleden leefde er een juffrouw, Rimessa geheten, bruin van haar en geel van huid. Haar oom, de rechtschepen Romuald was een streng godrufus voor haar. Hoevele malen al had zij nieuwsgierig opgekeken als zij zat te bombazijnen in de groene cloaca en de godrufus zat te schuddebuiken over zijn betekende perkamentrol, zo dat hij zich sloeg op zijn klabakken, dat het klapte? Maar nimmer had hij haar dan een blik gegund in de rol; integendeel, dan zag hij haar aan; zijn lach stolde hem in de keel en met rood verhitte kaken had hij weer voor zich gekeken. 's Winters, als de wind woei om de impatsen van het sneeuwen kasteel en buiten de menigte dartelde op haar troffels over het ijs, dan had zij wel in een gelukkig ogenblik het gezwier gadesgeslagen, maar spoedig riep dan een barse stem om de postulaten die nog niet warm waren, of om de tras, die zoet gehouden moest worden. En hielp dat soms weinig, dan zou een behaarde klavier haar daarna wel zacht in de werkelijkheid van het kasteel terug voeren. Zo gingen de dagen snel voorbij: winter volgde op zomer en zomer op winter; en dacht Rimessa eens dat er een eind aan zou komen (zij was toen 27) omdat ze toch wel volwassen mocht heten, of dat ze er tenminste iets over zou mogen vragen (toen was ze 32) de stem van Romuald bracht haar al gauw tot haar liefelijke plichten terug. Maar ze nam zich voor, om als er weer een keer gefloten, gezongen of mingestreed werd, toch maar eens te gaan kijken. Dat was in haar twintiger jaren nogal eens gebeurd, want de korielen van de buurt dachten wonder wat van de juffer die ze nooit hadden mogen zien — maar op de leeftijd dat ze dit onge-

twijfeld wijs besluit nam, was het al lang een pectoraal geworden dat er iemand woonde op 't kasteel.

Toen dus Aldegard belde (en er vanzelfsprekend niemand open deed) en toen hij daarna floot begon, zij zich snel een weg te banen door het eeuwenoude ijs met haar oliepitje.

Het derde bedrijf komt op de Paardemarkt. In het midden staat een boomstronk.

Lang geleden stond er op de Paardenmarkt een boom, Colibris geheten; niemand kon zich herinneren dat hij daar niet gestaan had. In deze boom had een vaardige hand met de integraal een lemniskaat ingesneden en daaronder een groot rond gat, waarin een vogel nestelde, Passer genaamd. Ter weerszijden van het gat stonden de letters A en R en des Zaterdag kwamen de semesters uit de buurt om te zien hoe het stond met het ei van de Passer, die een heilige vogel was. Onder de boom stonden twee grafspaken en er ging een oude pectoraal dat hieronder twee studiosi lagen, die om het ei van de passer hadden gelachen. Op een dag nu kwam Aldegard met zijn vriendinnetje Rimessa voorbij. Ook hij zag de lemniskaat en de A en de R en ineens wist hij het silicaat voor de probus waardoor hij al dagen gekweld werd. Tot ontsteltenis van de klis, die langs de boom heen en weer drevelde greep Aldegards stoute hand het Passerei, bood dit met een vriendelijk gebaar Rimessa aan, die het aanstonds verorberde. De boom ritselde, de Passer floot en Aldegard keek peinzend naar het gat, Rimessa haar vingers aflikkende kreeg een dorpeltje van een nabijzijnd jongetje en zo verdwenen beiden in de boom. Sindsdien heeft niemand ze meer gezien.

Hierna wort een groot bord opgedragen en bij het licht van de opgaande zon kan men lezen: „Zo is U!”
Het spel is uit.



BIBLIOTHEEK SOCIETEIT „PHOENIX”.
NIEUW AANGESCHAFTE WERKEN.

1. Nederlands:

- J. Boudier Bakker — De Straat.
- Calvo — Het beest is dood.
- A. den Doolaard — Het verjaagde water.
- J. H. Huizinga — Postmerk Londen.
- H. de Vries — Sla de wolven herder.

2. Frans.

- Aragon — Musee Grevin.

3. Engels.

- Brantome — Lives of Fairland gallant Ladies.
 - O Brien — That Lady.
 - A. Cheney — Dark interlude.
 - J. M. Cain — Loves shill coitrenk.
 - J. M. Cain — Past all dishonor.
 - Davenport — The valley of decison.
 - E. Ferber — Saratoge trunk.
 - E. Ferber — American beauty.
 - J. Galsworthy — End of the chapter.
 - Hamilton — The unquiet grave.
 - C. Jackson — The lost weekend.
 - D. H. Lawrence — Sons and lovers.
 - S. Lewis — Cass Timberlane.
 - R. Llewellyn — How green was my valley.
 - S. Maugham — Ashenden.
 - D. du Maurier — Frenchman creak.
 - D. du Maurier — The loving spirt.
 - D. du Maurier — Hungry hill.
 - A. A. Milne — House at pooh corner.
 - A. A. Milne — Winnie the Pooh.
 - C. Morgan — Then and now.
 - Quennell — Four portraits.
 - W. Saroyan — My is Aram.
 - U. Sinclair — Between two Worlds.
 - U. Sinclair — Presidential agent.
 - U. Sinclair — A World to win.
 - J. Steinbeck — To a God.
 - T. Galdwell — Wide House.
 - M. Webb — Precious Bane.
 - V. Woolf — Dalloway.
 - V. Woolf — The waves.
 - R. Wright — Uncle Toms children.
 - S. Welles — Where are we heading.
10. Geschiedenis:
Dr A. Vermeylen — Van de Catacomben tot Greco.

C'est vrai

Le seul



au fond

bon ton

C'est le Bourdon

VEREENIGINGEN



Het Bestuur van het Delftsch Studenten Muziek Gezelschap „Apollo” heeft de eer U kennis te geven van de voorgenomen gezamenlijke uitvoering met het D.S.T.G. De plechtigheid zal plaats vinden op 28 November a.s. in de Stads Doelen te Delft.

Het Bestuur van het Delftsch Studenten Tooneel Gezelschap heeft de eer U kennis te geven van de voorgenomen gezamenlijke uitvoering met het D.S.M.G. „Apollo” De plechtigheid zal plaats vinden op 28 November a.s. in de Stads Doelen te Delft.

Gelegenheid tot inschrijving voor toegangs- en souperkaarten op 11-12-13 November bij de Directeur voor leden van beide Gezelschappen.

STUDENTEN CAROUSSEL VERENIGING TE DELFT.



Maandag 17 November a.s. te 19.30 uur zullen de Heren Modderman en Breunese voor leden en belangstellenden van de Caroussel Vereniging een causerie houden in de Bibliotheek der Societeit „Phoenix”.

De voordracht van den Heer Breunese is getiteld: „Paardrijden en de toekomst van de Ruitersport in ons land”.

Waar bij de Carousseltafel de eerstejaars opvallen door hun afwezigheid, hoopt het Bestuur niettemin dat zij op deze avond op gepaste wijze zullen pogen het tegendeel te bewijzen.

Namens het Bestuur van de Studenten Caroussel Vereniging te Delft,
G. J. DE WOLF, Secretaris.

DELFTSCHE STUDENTEN DEBATING CLUB.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Debating Club maakt bekend, dat het zich in de bestuursvergadering op 24 October als volgt heeft samengesteld:

G. C. WILLEUMIER, Voorzitter.
J. W. VAN ZWIETEN, Secretaris.
G. J. DE WOLF, Vice-Voorzitter.

Namens het Bestuur,
J. W. VAN ZWIETEN, Secretaris.

DELFTSCH STUDENTEN TOONEEL GEZELSCAP.

Het Bestuur van het Delftsch Studenten Tooneel Gezelschap heeft zich bij de Bestuurswisseling van 28 October als volgt samengesteld:

H. M. VAN DANTZIG, President.
C. J. VAN HEEL, Secretaris.
J. J. KROON, Thesaurier.
P. K. A. PENNINK, Commissaris A.
N. LUNING PRAK, Commissaris B.

Namens het Bestuur,
C. J. VAN HEEL, Secretaris.

DELFTSCHE STUDENTEN SCHAAKCLUB „PARIS“

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Schaakclub „Paris“ is na de jongste bestuurswisseling op Dinsdag, 28 October 1947, als volgt samengesteld:

J. M. DE MUINCK KEIZER, President.
W. C. WILDERVANCK, Secretaris.
A. D. KROESE, Thesaurier.
H. H. MAAS GEESTERANUS, Comm.

Namens het Bestuur,
W. C. WILDERVANCK, Secretaris.

DELFTSCHE STUDENTEN RUGBY CLUB.

Na het uittreden van de Heren E. Boersma en P. Masthoff stelde het Bestuur van de Delftsche Studenten Rugby Club zich als volgt samen:

E. F. BUNGE, President.
H. W. BUSÉ, Secretaris.
B. J. TIDEMAN, Thesaurier.
C. K. OTTO, Wedstrijdcommissaris.
T. AMENT, Commissaris van het materiaal.

Namens het Bestuur,
H. W. BUSÉ, Secretaris.



STUDENTEN 35% KORTING

De Nieuwe Rotterdamse Courant geeft aan Studenten van Universiteiten en Hogescholen 35% korting op de abonnementsprijs. Studentenabonnement f 14.— per jaar, vacantie inbegrepen (Normale prijs f 22.—). Vraagt inlichtingen en proefnummers aan: Nieuwe Rotterdamse Courant Agentschap voor Delft: P. J. Rahms, Nieuwstraat 3. Tel. 1935. Hoofdkantoor te Rotterdam: Witte de Withstraat 73. Tel. 27440

„ACADEMIA“

BOEKHANDEL EN
ANTIQUARIAAT

VOOR TECHNIEK - WETENSCHAP - KUNST

OUDE DELFT 101-103 DELFT TEL. 1776

HET ADRES

VOOR AL UW STUDIEBOEKEN

HEINEKEN'S BIER

Het meest Getapt

Hoofdagentschap: J. T. POST
VROUWJUTTELAND 4 DELFT — TELEFOON 92

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

DE KUYPER



J. J. PETIT

Hippolytusbuurt 31, Tel. 591

Heren Modes
Heren Hoeden
Heren Kleding

BLOK
& KOUMANS

BOEKBINDERIJ
KANTOORBOEKEN
VOORSTRAAT 63
DELFT

CORPS LEVERANCIER
Verhuurinricht. - Gelegenheidskleding



Stoombleekertij
Chemische Wasschertij

„OZON“

Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwasch.

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstraat 40, Tel. 550302, Den Haag.

Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse (Diff. en Int. rek.) Anal. Meetk.
Theor. v. Maxw. v. Blankenburgstr. 17, Den Haag. T 335740.

ADVERTEERT IN
DE SPIEGEL